

Světlo 37/1997

Jan Pavel II. při generální audienci 27. srpna 1997

Zkušenost víry a naděje

Drazí bratři a sestry, v minulých dnech jsem se mohl s velkým potěšením účastnit XII. světového dne mládeže v Paříži. Upřímně děkuji Pánu, že mi dal možnost prožít tuto mimořádnou zkušenost víry a naděje. Rád bych vyjádřil své uznání panu prezidentu Francouzské republiky a všem autoritám za zdvořilé přijetí, kterého se mi dostalo. Děkuji rovněž těm, kteří na nejrůznějších úrovních přispěli ke spořádanému a pokojnému konání celé této manifestace.

Mé srdečné uznání patří také pařížskému arcibiskupovi kardinálu Jean-Maria Lustigerovi, předsedovi celého organizačního výboru Mons. Michelu Dubostovi i celé francouzské biskupské konferenci za velikou pečlivost, s níž se ujali přípravy a konání různých fází tohoto světového setkání. Ze srdce vzpomínám také na všechny dobrovolníky, jakož i rodiny, které svou velkodušností a pohostinností umožnily účast tolika osobám na tak důležité církevní manifestaci.

XII. světový den mládeže se vyznačoval účastí tolika mladých chlapců a děvčat, téměř ze 160 zemí, že to překonalo všechna očekávání. Setkali se v hlavním městě Francie, aby manifestovali radost ze své víry v Krista a aby zakusily líbeznost společného soužití členů jediné Kristovy církve. Po svém příjezdu do Francie se setkali s velkodušnou ochotou svých vrstevníků z celé Francie a zvláště z okolí Paříže, kteří je přijali srdečně a v duchu bratrství. Měli tak zvlášť vhodnou příležitost odhalit kulturní a duchovní dědictví Francie, jejíž místo v dějinách církve je dobře známo. Mohli se tak setkat s živou církví a dynamickou a otevřenou společností. V paměti všech zúčastněných zůstane určitě zapsána vzpomínka na nádherné liturgické slavnosti, jimiž se vyznačovaly ty nejdůležitější okamžiky tohoto tridua, které vyvrcholilo eucharistickou slavností v neděli 24. srpna. Ať už to bylo v sugestivním prostředí katedrály Notre Dame, kde se uskutečnila beatifikace Antonína Bedřicha Ozanama, nebo ve světelné katedrále vzniklé na Longchamp, během křestní vigilie, konaly se všechny obřady v atmosféře intenzivní zbožnosti, ke které přispívaly hudba a zpěv inspirované různými kulturami a odpovídajícím způsobem provedené.

Ústředním tématem, které provázelo jednotlivá ostatní zamyšlení různých etap tohoto setkání, byla otázka, kterou jednoho dne položili Ježiši dva apoštolové: „Mistře, kde bydlíš?“ a odpověď, kterou dostali: „Pojďte a uvidíte!“, kterou je Pán vyzval k tomu, aby s ním navázali

přímý vztah a sdíleli tak s ním jeho cestu. Pojd'te – a poznali do základů jeho osobu. Uvidíte. Toto poselství bylo jasné. K tomu, aby byl Kristus pochopen, nestačí jen naslouchat jeho nauce, je třeba s ním sdílet život a učinit nějakou zkušenost s jeho živou přítomností. Téma Světového dne mladých se tak začlenilo do přípravy na velké jubileum roku 2000, které má člověku dneška nabídnout Ježíše Krista jako jediného Spasitele světa včerejška, dneška i zítřka. V tento Světový den chtěl mladým lidem hledajícím poslední smysl jejich života nabídnout odpověď.

Objev Krista, Slova vtěleného ke spáse člověka, které současně a kromě toho, že prosvěcuje tajemství člověka po smrti, činí ho schopným budovat společnost, ve které je lidská důstojnost respektována a bratrství je reálné.

Osou všech reflexí a modliteb, které spojovaly tato velká shromáždění, byl odkaz na obřady bohoslužeb, kterými církev během posvátného tridua slaví velikonoční tajemství. Na velkolepém prostranství Martova pole, kterému dominuje hrdá stavba Eiffelovy věže, se konalo mé první setkání s mládeží, které se týkalo velké lekce služby bližnímu, kterou dal Ježíš svým skutkem mytí nohou. Mladí byli vybídnuti k tomu, aby během četných večerních vigilií rozjímali nad svátostí eucharistie, která je nevyčerpatelným zdrojem každé autentické lásky. V tomto kontextu nabyla velkého významu beatifikace Frederika Ozanama, apoštola lásky a zakladatele společnosti svatého Vincence z Pauly a kromě toho i hlubokého katolického intelektuála. Rozhovor lásky potom pokračoval páteční křížovou cestou, v níž se pozornost soustředila na nejvyšší dar, kterým služebník Kristus učinil dar ze sebe samého ke spáse světa.

Působivá sobotní křestní vigilie, která se konala na dostihovém závodišti v Longchamp, umožnila pozastavit se a zamyslet se nad novým zrozením křesťana a nad jeho povoláním žít v osobním vztahu ke Spasiteli. V neděli 24. srpna se konala velkolepá eucharistická slavnost, během níž se dále rozvíjelo ústřední téma. Je nutné ubírat se směrem ke Kristu. Pojd'te. V něm prostřednictvím bláznovství kříže věřící dospěje k nejvyšší moudrosti lásky a u eucharistického stolu odhalí hlubokou jednotu, která z osob pocházejících ze všech koutů země činí jediné mystické tělo. Podívaná, jakou nabídli mladí na nezměrné pláni v Longchamp, byla výmluvným potvrzením této pravdy. I přes rozličnost jazyků, kultur, národností a barev pleti si chlapi a děvčata pěti kontinentů podali ruce, aby si vyměnili pozdravy a úsměvy a společně se modlili a zpívali. Bylo jasně vidět, že se cítí jako doma. Jako členové jediné lidské rodiny. Do světa zbrázděného rozdělením všeho druhu, vychladlého vzájemnou lhostejností a vystaveného úzkosti z globálního odcizování vyslali

mladí lidé z Paříže toto poselství: „Víra v Krista ukřižovaného a vzkříšeného může zakládat nové bratrství, v němž se lze vzájemně přijímat, protože se v něm lze milovat.“

Na závěr této velké bohoslužby během modlitby Anděl Páně jsem mohl s potěšením oznámit blížící se prohlášení sv. Terezie z Lisieux učitelkou církve. I ona, Terezie ve věku účastníků tohoto světového dne, podivuhodně pochopila převratnou zprávu o Boží lásce, obdržené jako dar a prožívané v pokorné důvěře a prostotě maličkých, kteří se v Ježíši Kristu úplně svěřují Otci. Proto se stala spolehlivou učitelkou pro současnost i budoucnost církve. To, co jsme společně v uplynulých dnech prožili v Paříži, byl mimořádnou událostí naděje. Naděje, která se z mladých srdcí rozlila do celého světa. Modleme se, aby nadšení tolika mladých lidí i nadále přinášelo hojné plody ve stále mladé církvi třetího tisíciletí.

Naším krajanům

Svatý otec řekl:

Srdečně vítám poutníky ze zdravotnické školy v Turnově. Milovaní na překrásném setkání s mládeží v Paříži jsme rozjímali o skutečnosti, že k pochopení Krista nám nestačí ovládat jen jeho učení, ale je třeba podle něho žít. Ze srdce vám žehnám. Chvála Kristu.

24. neděle v mezidobí – cyklus B

Myšlenka na neděli

Za koho mě pokládáte?

Zamyšlení nad úryvkem Mk 8, 27-35

Kdo přijde o svůj život pro mne, zachrání jej

Pán Ježíš odchází se svým hloučkem opět do pohanských končin. Tady jej nenásledují početné zástupy, a tak má více času pro své učedníky i pro tebe. Potřebuje s nimi hovořit v klidu o závažných věcech. Týká se to i tebe. Je potřeba, abys byl nejen přítomen, ale i dobře disponován. Věnuj svému Pánu celý svůj čas i celé své srdce a mysl.

Za koho mě lidé pokládají? Nečekaná otázka. Co odpovíš? Dnes již nikdo nepokládá Pána za Mojžíše, za Eliáše, ani za Jana Křtitele. Tyto postavy netvoří jejich svět. Ale stejně jako dříve i nyní si lidé do své představy o Ježíši promítají především to, co by v ní sami rádi viděli: jedni romantického přítele, jiní léčitele, někteří jej zařadili mezi „velké mistry“, opět jiní jej mají za superhvězdu, o které se dají zpívat rytmické písně. Mnoho je těch, kterým právě vyhovuje, ať je to sociální řád, nebo dokonce i Boží zákon, a představují si, že přináší každému úplnou nezávislost.

Mnohem závažnější je však druhá otázka: Za koho ty pokládáš Syna člověka? Proč Ježíš potřebuje tvoje vyznání? Protože všechno, co od něho uslyšíš a obdržíš, budeš hodnotit a chápat jen podle toho, za koho svého Pána pokládáš. Mohlo by se také stát, že jeho slova by se ti stala zcela nepochopitelnými a nepřijatelnými. Dříve než odpovíš, zamysli se dobře, zda i pro tebe není Ježíš pouhým vyplněním mezery v tvých krátkozrakých snech a představách.

Nevíš, jak odpovědět? Nediv se. Nevědí to ani apoštolové. Jediný Petr vyznává: Ty jsi Mesiáš, Syn Boží. Odpověděl překvapivě správně, ale Pán jej ihned upozorňuje, že to mohl vyslovit jen díky vnuknutí, kterým jej obdařil sám nebeský Otec. Místo subjektivních zkreslujících představ tak dostáváš ověřený obraz Spasitele, podle kterého on pro tebe i pro každého člověka znamená nekonečně víc, než co ti o něm mohlo zjevit tělo a krev. Připoj se k Petrovi a vyznej svou bezvýhradnou víru v Syna Božího.

Těm, kteří takto přijímají a vyznávají Ježíše, může Pán svěřit, co to znamená být Mesiášem. Poslouchej dobře: nepřišel pouze jako dobrý posel, který nemocným vrací zdraví a chudým útěchu. Své skutečné poslání naplní teprve tím, že v nejkřutějších mukách obětuje život za spásu světa, a to bude už zanedlouho. Na takovou změnu však nejsou učedníci nijak připraveni. Za tu dobu, co chodí s Pánem, si zvykli na tento dobrodružný způsob života. Nelíbí se jim představa násilí a utrpení, které mají vystřídat tyto romantické časy. Za všechny to vyjadřuje Petr, který tentokrát už ovšem neposlouchá Boží hlas, ale hlas těla a krve, dokonce do té míry, že se osměluje Pánu domlouvat.

Šokuje tě rozhodnost, s jakou Ježíš odmítá Šimonovy rady? Platí skutečně titul satane tomuto učedníkovi, kterému se před docela krátkým časem dostalo přede všemi zvláštní chvály, nebo je adresován přímo Božímu Odpůrci? Satan se sotva bojí něčeho více, než představy, že někdo dobrovolně a poslušně přijímá utrpení, kterým je poráží a získává vykoupení. Prohlédni dobře jeho podlý záměr. Chce využít právě Petra, který se těší Ježíšově přízni, aby se pokusil zvrátit spásonosný plán. Jeho argumenty se zdají být docela rozumné a vstřícné, lidsky soucitné a chápající: „Pane, něco tak krutého se ti nemůže stát! Bylo by to nelidské!“ Všimli si přitom, že hrůza z utrpení Petra tak znepokojila, že ani neposlouchal, co říká Pán o svém oslavení.

Líbivá ďáblova řeč je ve skutečnosti úplná nehoráznost. Navrhovat Bohu lidštější přístup znamená jednat tak, jako by se k nám choval necitelně. Je snad Bůh nelidský, když posílá svého Syna, aby trpěl a zemřel? Vždyť se tak děje jen pro spásu lidí!

Bůh není necitelný v žádném svém požadavku. Právě naopak. To, co nás leká, je bolestná propast, kterou je třeba překonat, protože jsme se sami příliš vzdálili od Božích cest. Osvoj si Ježíšovu rozhodnost, s jakou odmítá satana, a vystup proti Zlému stejně rázně, kdykoliv ti

podsovává, abys měl na zřeteli především věci lidské a ve jménu lidskosti a chápajícího uznání nedbal na to, co žádá nejdobrotivější Bůh.

Připadá ti to náročné, nepohodlné a tvrdé? Právě ses dověděl, že když jde o tvoji spásu, Mesiáš nedbá na pohodlí. Ani ty se nevyhýbej nesnadné a opovrhované cestě obětí a odříkání. Ježíš přece nemluví pouze o utrpení, ale i o slávě zmrtvýchvstání. Když tedy přijmeš výzvu, abys jej následoval až do slávy, nezveličuj si strachem svůj dočasný kříž, ale dívej se s důvěrou na konečný cíl. Přijímej Ježíše nejen romantického, ale i opovrženého Muže bolesti, aby se tvůj kříž mohl spojit s jeho křížem. Půjdeš-li za ním tak blízko, že půjdeš s ním, stane se ti jeho břemeno lehkým a sladkým⁽¹⁾. Neboj se, že se ocitneš jen v soužení a strasti. Pán je ochránce nezkušených, i když jsi vyčerpán, dopřeje ti zvítězit. U něho si můžeš odpočinout.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾srov. Mt 11, 30

⁽²⁾srov. resp. žalm 116

Jan Pavel II. v Paříži na XII. světových dnech mládeže

Přivítání na Martově poli

Statisíce mladých z celého světa, kteří přibyli do Paříže, kde od pondělka prožívali XII. světové dni mládeže, přišly ve čtvrtek 21. srpna na Martovo pole, aby se zde přivítaly s papežem Janem Pavlem II. Krátce po 16.30 pozdravil papeže předseda francouzské biskupské konference Mons. Louis-Maire Billé spolu se dvěma mladými: jedním Francouzem a jednou Filipínkou, kteří zastupovali všechny přítomné. Na Eiffelově věži svítil nápis J. 863 – dní před rokem 2000. Jan Pavel II. pak připomněl všechna dosavadní setkání a přečetl dlouhý seznam 140 zemí, jež jsou v těchto dnech zastoupeny v Paříži. Pak pozdravil přítomné zástupy v mnoha jazycích světa.

Po přečtení úryvku evangelia o umývání nohou ve večeradle (Jan 13,1-15) pozdravil Svatého otce kardinál Jean-Marie Lustiger a řekl, že přečtený úryvek bude námětem všech meditací v dnešním nočním bdění.

Když se Svatý otec loučil, připojil tuto poznámku: „Nyní už víme, proč Ing. Eiffel postavil tuto věž. Abychom mohli mít kolem této věže velké setkání mládeže: Světový den, který jsme právě zahájili a který potrvá i zítra, pozítří a až do neděle. A ještě doporučení pro tuto noc: Dobře se vyspěte!“

Pak se papež odebral na apoštolskou nunciaturu k večeri a přenocování.

Vigilie za duchovní povolání

Večer se pak v katedrále Notre Dame konaly modlitby za kněžská a řeholní povolání. Mladí lidé nesli v procesí kříž Svatého roku. Procesí se odebralo k jinému místu nočního bdění v Saint Germain des Prés.

Mladým lidem, kteří před pařížskou katedrálou rozjímalí o svém povolání k duchovnímu stavu, poslal Jan Pavel II. poselství, které bylo přečteno na začátku tohoto setkání.

Blahořečení A. B. Ozanama

V pátek 22. srpna předsedal Jan Pavel II. slavné eucharistické oběti v katedrále Notre Dame, v jejímž průběhu prohlásil za blahoslaveného francouzského intelektuála Antonína Bedřicha Ozanama (1813-1853), zakladatele Společnosti sv. Vincence z Pauly.

S papežem koncebrovalo 23 kardinálů v čele s kardinálem Lustigerem, státním sekretářem A. Sodanem a děkanem kardinálského kolegia Bernardinem Gantinim. Kromě kardinálů bylo přítomno několik set biskupů a mnoho kněží. Na tuto slavnost přibyli také členové konferencí sv. Vincence z Pauly z celého světa. Přítomen byl také Fernando Benedetto Ottoni z Nového Friburgu v Brazílii, který byl jako osmnáctiměsíční dítě zázračně uzdraven z těžké nemoci v r. 1926 na přímlovu Bedřicha Ozanama. Toto uzdravení bylo uznáno v rámci procesu blahořečení.

O beatifikaci požádal pařížský arcibiskup kardinál Jean-Marie Lustiger. Pak Svatý otec přečetl beatifikační formulí. Liturgická slavnost nového blahoslaveného byla stanovena na 9. září.

U hrobu velkého bojovníka za právo na život

22. srpna po obědě odletěl Jan Pavel II. helikoptérou na hřbitov v Ch. Saint Mars, deset kilometrů od městečka Étampes, aby se pomodlil na hrobě profesora Jéroma Lejeuna, lékaře a vědce světového jména, prvního prezidenta Papežské akademie pro život, který zemřel o Velikonocích r. 1994. Při vstupu na hřbitov jej přivítala rodina profesora Lejeuna. U hrobu setrval několik minut v tiché modlitbě. Pak pokračoval v cestě do Évry, kde navštívil jedinečnou katedrálu Zmrtvýchvstání Páně. Katedrálu vybudoval švýcarský architekt Mario Botta. Byla otevřena r. 1995.

Svatý otec zde pozdravil také komunity jiných křesťanských vyznání. Pak se opět vrátil do Paříže.

Na mnoha místech města se konaly v pátek večer pobožnosti křížové cesty, zakončené obřadem smíření. Účastníkům bylo přečteno poselství Jana Pavla II.

V Saint Étienne

V sobotu sloužil Jan Pavel II. mši svatou v chrámu Saint Étienne du Mont pro účastníky VI. mezinárodního fóra mládeže. Fórum pro 350 mladých delegátů organizovala papežská rada pro laiky jako předeheru Světových dnů mládeže od 14. do 18. srpna v polytechnické škole v Palaiseau na téma: Vy jste listem od Krista (2 Kor 3,3). Svatého otce přivítal jeden španělský hoch a jedna francouzská dívka. Slavnost se konala ve farnosti, ze které pochází blah. Ozanam.

Delegáti VI. fóra pocházeli ze 140 zemí světa. Svatému otci je představil Mons. Renato Boccardo, odpovědný za sekci pro mládež v papežské radě pro laiky.

Řetěz bratrství

V době této eucharistické bohoslužby statisíce mladých účastníků Světových dnů mládeže vytvořily kolem centra hlavního města Francie přes Velký bulvár jedinečný řetěz bratrství dlouhý 36 kilometrů. Mladí lidé se drželi za ruce a zpívali společně Beethovenovu Ódu na radost. Pak na minutu umlkli a ze všech pařížských chrámů se rozezvučely zvony. Místy byl řetěz tvořen až šestinásobnou řadou mladých lidí. Tato akce jen zcela minimálně narušila silniční provoz a mnoho řidičů svým houkáním a máváním projevilo mladým demonstrantům své sympatie.

Při obědě na nunciatuře přijal papež delegaci sponzorů tohoto setkání mladých z celého světa.

Křestní vigilie na Longchamp

Po 20. hodině večerní přibyl Jan Pavel II. na hippodrom v Longchamp, kde jej čekalo nejméně 80 tis. mladých křesťanů. Všichni se zúčastnili koncertu v provedení orchestru Světových dnů mládeže a sboru Akademie svaté Cecílie z Říma. Svatý otec věnoval asi půl hodiny projíždění uličkami mezi účastníky. Pak vystoupil na pódium. Zde zahájil dlouhou křestní vigilii, při které se sportovní areál v Boulogneském lesíku změnil na katedrálu pod širým nebem.

V průběhu obřadu udělil Jan Pavel II. svátost křtu a svátost biřmování pěti dívkám a pěti chlapcům z různých zemí pěti kontinentů (3 z Afriky, 3 z Ameriky, 2 z Asie, po 1 z Evropy a z Oceánie). Katechumeny představil kardinál J. M. Lustiger a Mons. J. F. Stafford, prezident papežské rady pro laiky.

V homilii hovořil papež o významu svátostí a křesťanské iniciace a připomněl, že na příští den připadá výročí tragické bartolomějské noci, ve které křesťané provedli čin, jaký evangelium odsuzuje.

Po skončení obřadu pozdravil Jan Pavel II. účastníky v mnoha řečech a pozval je na zítřejší závěrečné setkání.

Závěrečná bohoslužba

V neděli 24. srpna se Jan Pavel II. opět vrátil v 9.30 na hippodrom v Longchamp. Mládež převážně celou noc probděla. Přítomno bylo 1,2 milióny účastníků.

Mše svatá začala v 10 hodin. Kardinál J. M. Lustiger přivítal Svatého otce. Koncelebrovalo 33 kardinálů, 500 arcibiskupů a biskupů a 3000 kněží. 10 včera večer pokřtěných přistoupilo k prvnímu svatému přijímání.

Při polední tradiční modlitbě Anděl Páně se Svatý otec obrátil česky také na účastníky z naší vlasti s těmito slovy: Drahá česká mládeži, kéž nová dynamika, se kterou jste se setkali při tomto Dni mládeže, vás učiní vynalézavými šířiteli evangelia a rozhojní ve vás službu pro bratry!

Svatý otec poslal také zvláštní poselství mladým lidem, kteří jsou toho času ve vězení ve výkonu trestu. V podvečerních hodinách se papež opět vrátil letadlem do Říma.

Podle L'Osservatore Romano

Boha popírá jenom ten, kdo si přeje, aby Boha nebylo.

Sv. Augustin

Pařížské ohlasy

Spokojenost v Římě

Ředitel L'Osservatore Romano Mario Agnes řekl, že to, co se událo při triumfálním tříapůldenním tažení Jana Pavla II. v Paříži, překonalo všechna očekávání. Předpovídaná lhostejnost a chlad se změnily ve velkou pozornost a nadšení. Paříž při pohledu na miliónový zástup mládeže shromážděné kolem papeže zapoměla na svou skepsi. Jan Pavel II. ukázal svou schopnost obrátit pozornost lidí k budoucnosti.

Podle vyjádření ředitele Rádía Vatikán Bartolomea Pasquella obrovské množství mladých lidí doslova šokovalo francouzskou veřejnost. Komentátoři se ptali, jak toho vůbec tento letitý a těžce pohyblivý papež dosáhl, že přitáhl tak velký počet mladých. S úbytkem jeho tělesných

sil tím více vystupuje do popředí jeho charisma a ještě více vzrostla jeho přitažlivost. Jan Pavel II. přináší mladým lidem pocit společenství a velkou naději pro budoucnost, sílu víry a lásku k dobru.

Příští setkání se uskuteční v roce 2000 v Římě. Podle názoru vatikánského mluvčího Joachima Navarro-Vallse to bude znamením velké naděje pro příští tisíciletí, jestliže se Paříž bude opakovat v Římě.

Fascinovaná Paříž

Podle listu „Le Parisien“ byla bohoslužba na hippodromu Longchamp „největší mší v dějinách Paříže“, která fascinovala nejen věřící, ale „laicisty“. Novináři nevěděli, zda mají mluvit o záhadě nebo o zázraku. Podle konzervativního listu „Le Figaro“ není sporu o tom, že zde vzniká nová generace křesťanů. „Le Monde“ mluví o rostoucím novém smířeném katolicismu bez komplexů. O „smíření mezi ‘Francií lidských práv’ a ‘Francií světců’“ píše jeho korespondent Henri Tinq.

Záhada pro levičáky

Levicové liberální listy marně hledaly pro sebe uspokojivé vysvětlení, čím to, že tato podle nich „Catho-Pride“ tak výborně fungovala. Tento název (katolická pýcha) měl být obměnou označení „Gay-Pride“ – homosexuálních parád, které se konaly v Paříži a v Berlíně za účasti statisíců mladých lidí. Podle socioložky Legerové se prý podařilo médiím představit katolickou menšinu jako většinu a tyto obrazy prý strhly i ty, kteří stojí spíše opodál, aby se přidali k tomuto hnutí. Nicméně i tito liberálové přiznávají, že svou roli sehrála tužba mladých lidí po pevnějších sociálních vazbách, jasné orientaci a působivých vzorech. Papež vystihl, co potřebuje svět, který ztratil perspektivy. Podle listu „Liberation“ vystihla církev slabinu demokracie, která znevážila kolektivní hodnoty a příliš vyzdvihuje individualismus, a katolicismus úspěšně vyplnil právě takto vzniklé vakuum.

Nečekané množství účastníků

Na úvodní ceremonii bylo přítomno 320 tisíc lidí, o dva dni později už to bylo více než půl miliónu, který se v závěru rozrostl na více než jeden milión. „Mladí tloučou na naše dveře,“ řekl s uspokojením kardinál Lustiger, který označil setkání za „sociální experiment ve velkém měřítku“.

Organizátoři se domnívali, že odchod účastníků ze závěrečného setkání bude trvat nejméně osm hodin. Ale lidé byli tak ukázněni, že všichni mohli opustit svá místa v klidu mnohem

dříve. I ubytování proběhlo bez problému. V pařížských farnostech byly zástupy dobrovolníků, kteří se dokázali o každého postarat.

Umělec varuje před rockovou hudbou

Dirigentem orchestru a sboru, který při Světových dnech mládeže účinkoval, byla světová hvězda Korejec Muying-Whun Chung. Podle jeho přesvědčení, které vyjádřil italském listu „La Repubblica“, nesmí církev udělat tu chybu, aby se přizpůsobovala duchu dnešní doby a angažovala do svých kostelů rockovou hudbu a kytary. Skutečný prožitek Boží přítomnosti je možný jen za použití církevní hudby v jejich velkých a opravdu hodnotných dílech, která vznikla v minulosti a přítomnosti, vytvořená skladateli s hlubokým náboženským smyslem. Chung řekl, že náročná hudba stojí před podobnými těžkostmi jako sama církev. Obojímu mladí lidé málo rozumějí a pokládají je za zastaralé. Tento názor však musí být překonán. „Velká hudba je především řečí ducha a může být opět nalezena ve spiritualitě, která je nezbytná i pro opětné sblížení s církví.“ Korejský dirigent žije a působí v Římě.

Finanční vyúčtování

Podle vyjádření hlavního organizátora biskupa Michela Dubosta zůstal již tak chudé francouzské církvi po Světových dnech mládeže dluh kolem 30 miliónů franků. Jednak někteří účastníci nezaplatili předpokládaný příspěvek, jednak prodej „suvenýrů“ a výnosy sbírek nesplnily očekávání.

Papež unaven

Jan Pavel II. se vrátil ze své 79. zahraniční cesty do Říma značně unaven. Tradiční oslava Matky Boží Čenstochovské 26. srpna se tentokrát konala v kapli jen kruhu nevelkého počtu Poláků z Rzeszowa a z Anglie. Jiná léta se oslava konala na velkém nádvoří v Castel Gandolfo.

Homilie Jana Pavla II. – neděle 24. srpna 1997

„Mistře, kde bydlíš?“

1. „Mistře, kde bydlíš?“ (Jan 1,38) Tuto otázku položili jednoho dne dva mladí muži Ježíši z Nazareta. Tato událost se přihodila na břehu Jordánu. Tehdy přišel Ježíš k Janovi, aby ho pokřtil, avšak jakmile jej Jan spatřil, že jde k němu, řekl: „Hle, beránek Boží.“ (Jan 1,36) Jeho prorocká slova označovala Spasitele, tedy toho, který dá svůj život za spásu světa. Tak při

křtu v Jordánu označil Jan Ukřižovaného. Dva učedníci Jana Křtitele, kteří slyšeli tato slova, následovali Ježíše. Ó, jak významná událost! Když se jich Ježíš zeptal: „Co byste chtěli?“ (Jan 1,38), odpověděli také otázkou: „Rabi (Mistře), kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte.“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho. Jedním z nich byl Ondřej, který také k Ježíšovi přivedl svého bratra Šimona Petra.

Vážení přátelé, jsem šťasten, že mohu rozjímat toto evangelium společně s vámi i s kardinály a biskupy, kteří jsou zde společně se mnou. Jsem šťasten, že je mohu pozdravit, zejména kardinála Eduarda Pironia, který tolik pracoval na přípravě SDM. Jsem vděčný kardinálu J. M. Lustigerovi za jeho přivítání, Msgr. M. Dubostovi, biskupům z Francie a z mnoha jiných zemí světa, kteří vás doprovázejí a kteří vás duchovně obohatili. Také srdečně zdravím koncelebrující kněze, věřící, všechny zástupce vašich hnutí a vašich diecézních skupin.

Rovněž děkuji našim spolubratřím z ostatních církevních obcí, zrovna tak jako představitelům veřejného života, kteří jsou přítomni na této liturgické slavnosti.

Zvláště mi záleží na tom, abych srdečně povzbudil všechny ty mezi vámi, kteří jsou postiženi. Jsme jim vděční, že přišli mezi nás a přinesli nám své svědectví víry a naděje. Také vzpomínám v modlitbách na všechny nemocné, ať už v nemocnicích, či doma.

Jménem vás všech bych chtěl rovněž vyjádřit naši vděčnost mnoha dobrovolníkům, kteří s odevzdaností a dovedností zajišťují organizaci vašeho shromáždění.

2. Krátký úryvek z evangelia sv. Jana, který jsme slyšeli, sdělujeme podstatu programu SDM: dialog, po kterém následuje odpověď, která je zároveň výzvou. Když liturgie ukazuje toto setkání s Ježíšem, chce tím ukázat právě dnes na to, co je ve vašem životě nejdůležitější, a já, nástupce sv. Petra, jsem vás přišel požádat, abyste Kristu vy sami také položili otázku: „Kde přebýváš?“ Jestliže mu upřímně položíte tuto otázku, uslyšíte od něho odpověď a obdržíte od něj odvahu a sílu následovat ho.

Otázka je plodem hledání. Člověk hledá Boha. Mladý člověk hluboce chápe, že toto hledání je vnitřní zákon jeho existence. Lidská bytost hledá svou cestu ve viditelném světě; a prostřednictvím tohoto viditelného světa hledá v průběhu své duchovní cesty svět neviditelný. Každý z nás může opakovat slova žalmisty: „Pane, hledám tvou tvář. Neskrývej svou tvář přede mnou.“ (Žalm 27,26,8-9) Každý z nás má svoji osobní historii a nosí v sobě touhu spatřit Boha, touhu, kterou v sobě zakoušíme při tom, když objevujeme stvořený svět. Tento svět je nádherný a bohatý, rozvíjí před lidmi svá nespočetná bohatství, svádí, přitahuje stejně tak rozum jako vůli. Ale v konečném důsledku ducha nenaplňuje. Člověk si uvědomuje, že tento svět, i přes rozmanitost svého bohatství, zůstává povrchní a pomíjivý a v určitém smyslu

odsouzený k zániku; čím dále si dnes uvědomujeme, jak křehká je naše země, která je příliš často poškozována rukou právě toho člověka, kterému ji Stvořitel svěřil.

Co se týče samotného člověka, přichází na svět, rodí se z mateřského lůna, roste a umírá, objevuje své povolání a v průběhu let, ve kterých vykonává svou činnost, rozvíjí svou osobnost. Potom nastává moment, kdy musí opustit tento svět. Čím je delší jeho život, tím více člověk pocítuje svou pomíjivost, tím více si klade otázku po nesmrtelnosti. Co je za hranicemi smrti? To znamená, že se v hloubi lidské podstaty rodí otázka, která byla položena tomu, který zvítězil nad smrtí: „Mistře, kde bydlíš?“ Mistře, ty, který miluješ a uznáváš lidskou osobu, ty, který jsi sdílel lidské utrpení, ty, který objasňuješ tajemství lidské existence, dej nám poznat pravý smysl našeho života a našeho povolání! „Pane, hledám tvou tvář. Neskrývej přede mnou svou tvář!“

3. Na břehu Jordánu a ještě dlouho poté učedníci nevěděli, kdo opravdu Ježíš je. Trvalo jim dlouho, než pochopili tajemství Syna Božího. Také my v sobě nosíme touhu poznat toho, který zjevil Boží tvář. Na tuto otázku učedníků odpovídá Kristus celkem svého spasitelného díla. Učil a na potvrzení pravdivosti svého hlásání činil velká znamení. Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé a tišil rozbouřené moře. Avšak všechny tyto nezvyklé cesty, všechny tyto mimořádné skutky došly svého naplnění na Golgotě. Teprve když pohledem víry rozjímáme jej, Ukřižovaného, objevujeme, kdo je Kristus Spasitel, ten, který nesl naše utrpení, spravedlivý, který obětoval svůj život a ospravedlnil mnohé. (srov. Izaiáš 53, 4.10-11) Svatý Pavel ve 2. čtení dnešní slavnosti popisuje svrchovanou moudrost velmi působivými slovy: „Jazyk kříže je bláznovstvím pro ty, kteří směřují ke zkáze, ale pro ty, kteří jdou ke spáse, pro nás, je mocí Boží. Písmo nám říká: „Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou.“ Poněvadž svět s veškerou moudrostí nedokázal rozpoznat Boha skrze jeho moudrá díla, zalíbilo se Bohu zachránit věřící prostřednictvím tohoto bláznovství, jak nám říká evangelium. My kážeme Krista ukřižovaného.“ (1 Kor 1,18-23) Apoštol mluvil ke svým současníkům, synům Izraele, kterým se Bůh zjevil na hoře Sinaj, a k Řekům, kteří dosáhli vysoké vzdělanosti po lidské stránce, vrcholu filosofie. Avšak od té chvíle je na konci a na vrcholu každé moudrosti Ježíš ukřižovaný, nejenom kvůli svým slovům, ale protože se sám vydal za spásu lidstva.

Se svým typickým zápalem opakuje svatý Pavel: „Kážeme Krista ukřižovaného.“ O tom, který se v lidských očích zdá být pouhou slabostí a bláznovstvím, prohlašujeme, že je Síla a Moudrost, plnost Pravdy. Je pravda, že naše důvěra v něj občas kolísá. Je pravda, že náš pohled víry je často zamlžen pochybnostmi, naší vlastní slabostí. Jsme pokorní a hříšní, přijměme tedy poselství kříže. Aby odpověděl na naši otázku „Mistře, kde přebýváš?“, Ježíš

nás vyzývá: „Pojďte a uvidíte.“ V kříži uvidíte zářivé znamení vzkříšení světa a milující přítomnost živého Boha. Křesťané umístili kříže do svých kostelů, podél cest a nosí je na své hrud proto, že pochopili, že kříž vládne dějinám, neboť kříž je skutečným znamením přítomnosti Syna Božího; znamením, kterým se zjevuje Spasitel světa... „Mistře, kde bydlíš?“ Církev nám každý den odpovídá. Kristus přebývá v eucharistii, která je svátostí jeho smrti a jeho vzkříšení. V ní a skrze ni poznáte příbytek živého Boha v dějinách lidstva. To proto, že eucharistie je znamením lásky, která přemohla smrt, a svátostným znamením smlouvy, čirým darem lásky ke smíření lidí. Eucharistie je darem reálné přítomnosti Ježíše, Spasitele světa v chlebě, který je jeho obětovaným Tělem, a ve víně, které je jeho Krví prolitou pro mnohé. Prostřednictvím eucharistie, která je neustále a ve všech národech světa slavena, oživuje Kristus svou církev. Sjednocuje nás v našich chválách a díkyvdáních pro spásu světa v jedno společenství, které může spojit jediné nekonečná láska. Naše světové setkání dochází svého smyslu právě ve slavení mše svaté. Drazí mladí přátelé, ať se vaše přítomnost stane opravdovým přilnutím k víře! Neboť Kristus skutečně odpovídá na otázky vaše a zároveň na otázky všech lidí, kteří hledají živého Boha. Odpovídá svou výzvou: „Toto je moje Tělo, jezte z něj všichni.“ Svému otci svěřil svou nejhlubší touhu po jednotě společenství eucharistie všech těch, které sám miluje.

5. Odpověď na otázku „Mistře, kde bydlíš?“ má tedy mnoho rozměrů. Rozměr historický, velikonoční a svátostný. Dnešní první čtení nám připomíná ještě jednu dimenzi otázky, která se stala mottem SDM: Kristus přebývá ve svém lidu. O tomto lidu hovoří 5. kniha Mojžíšova v souvislosti s historií Izraele: „Ale proto, že vás Hospodin miluje, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil vás z domu otroctví (...) Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh věrný, který střeží smlouvu a milosrdenství do tisícího pokolení těm, kteří ho milují.“ (5. Moj 7,8-9) Izrael je lidem, který si Bůh vyvolení rozšířilo na všechny národy země. V Ježíši Kristu si Bůh vyvolil celé lidstvo. Vykoupením zjevil univerzalitu tohoto vykoupení. V Kristu už není ani Žid ani Řek, ani otrok, ani člověk svobodný, všichni jsou jedno. (srov. Gal 3,28) Všichni byli povoláni k tomu, aby měli účast na životě Boha, a to prostřednictvím smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Nesvědčí naše setkání v rámci SDM o této pravdě? Vy všichni, kteří jste se zde shromáždili z tak velkého množství zemí a světadílů, jste svědky všeobecného povolání Božího lidu vykoupeného Kristem! Proto poslední odpověď na otázku: „Mistře, kde bydlíš?“ musíme chápat takto: Přebývám ve všech spasených lidech. Ano, Kristus přebývá ve svém lidu, který zapustil své kořeny ve všech národech země, v lidu, který následuje toho, jenž je ukřižovaným a vzkříšeným Pánem, který má slova věčného života. Lidem následujícím toho, který je „hlavou nového a všeobecného lidu dětí Božích.“ (LG čl. 13)

Neobyčejně krásně to vyjádřil II. vat. koncil: „Toho, který nám dal účast na svém Duchu a který zůstává stejným v hlavě i v údech a celé tělo oživuje.“ (tamtéž čl. 7) Díky církvi, skrze niž máme účast na tomto Pánově životě, se všichni můžeme nyní připojit ke slovům, která řekl Petr Ježíšovi: Kam bychom šli? Za kým jiným bychom šli? (srov. Jan 6,68) Milí mladí přátelé, vaše cesta nekončí zde a ani čas se v tuto chvíli nezastavil. Vyjděte tedy na všechny cesty světa, na všechny cesty lidí a přitom zůstaňte spojeni s církví a Kristem!

Nepřestávejte rozjímat o slávě a lásce Boží, pak dostanete světlo, v jehož síle budete moci budovat civilizaci lásky, proto, abyste pomáhali lidem objevovat svět, který byl proměněn věčnou moudrostí a láskou!

Odpouštějte, usmířujte a buďte věrni svému křtu! Buďte svědky evangelia! Buďte aktivními a zodpovědnými členy církve, buďte učedníky a svědky Krista, který zjevuje Otce! Setrvejte v jednotě Ducha, který dává život!

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Bůh mi dává tento čas jako dar pro vás, abych vás mohla poučovat a vést cestou spásy. Nyní, drahé děti, nechápete tu milost, ale brzy přijde čas, kdy budete truchlit po těchto poselstvích. Proto děťátka, žijte všechna slova, která jsem vám dávala během tohoto času milosti, a obnovte modlitbu, dokud se vám modlitba nestane radostí. Zvláště vybízím všechny ty, kdo se zasvětili mému Neposkvrněnému Srdci, aby se stali příkladem druhým. Vybízím všechny kněze, řeholníky a řeholnice, aby se modlili růženec a učili druhé se modlit. Růženec je mi, děťátka, obzvláště drahý. Skrze růženec mi otevřete své srdce a mohu vám pomoci.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 8. 1997

Jak jasné je toto poselství Svaté Panny. Připomíná nám Ježíšovo slovo jeho učedníkům. „Chodte ve světle, dokud je s vámi.“ Hodina temnot byla skutečně blízka, kdy pastýř byl bit a ovce se rozutekly; pak přišla veliká pronásledování rodící se církve a zároveň projev moci kříže. V Mariině hlase je něco naléhavého, jako tomu bylo v Kibého, před rwandskými událostmi.

Chápejme opravdu naléhavost časů, chápejme duchovním způsobem, když meditujeme toto poselství, i když lidsky je nám zatěžko rozeznat znamení časů. Fatimská poselství obsahují určité „příliš pozdě“. Je pozdě, ale nečekejme, až bude příliš pozdě. Vstupme do naléhavosti,

vnímající a prožívající každý den jako poslední. Poslední den, kdy se můžeme modlit růženec srdcem, poslední pro zasvěcení se Neposkvrněnému Mariinu Srdci, poslední pro šíření poselství a modlitbu růžence.

Maria je Panna mocná, schopná pomoci nám i v tom, co se nám zdá nemožné, vložme do ní svou důvěru.

Bratr Efraim, „Pokyn“ k poselství Královny míru, 25. 8. 1997

Utrpení církve

Jsem vaše bolestná matka

„Meč, který probodl mé Srdce pod křížem, stále mě ještě zraňuje pro velké utrpení, které nyní prožívá církev, tajemné tělo mého Syna Ježíše.

Všechna utrpení církve jsou v mém Neposkvrněném Srdci, v přebolestném Srdci. A tak ještě dnes plním svou mateřskou úlohu tím, že v bolesti přivádím k novému životu tuto svou dceru. Proto se stává úloha Matky stále důležitější, zvláště v nynější době bolestné očisty. Všechna utrpení papeže, biskupů, kněží, Bohu zasvěcených duší a věřících jsou uzavřena v mém mateřském Srdci.

I já se na nich podílím tím, že s vámi prožívám tyto hodiny velké bolesti. Je to utrpení mého Syna, které pokračuje v jeho tajemném těle.

Pro církev s ním dnes znovu prožívám hodiny v Getsemanech, na Kalvárii, hodiny jeho ukřižování a jeho smrti.

Mějte důvěru a trpělivost; mějte odvahu a naději. Brzy s větší bolestí povstane nová doba světa. Církev opět rozkvetne pod mocným vlivem lásky Boží (...).“

Cebú (Filipiny), 2. října 1980

Z knihy Kněžím, přemilým synům Panny Marie

Fatima – Marienfried – Medjugorje

Alfréd von Brandenstein

Ustavičně vzrůstá počet těch, pro které se Medjugorje stalo místem obrácení a hlubokého zážitku víry. Následující úvaha nám předpokládá úvahy jednoho laika o vztahu církve a mariánských zjevení.

Každého 24. června se připomíná výročí prvního zjevení v Medjugorje. Přesně 10 let po prvním zjevení vypukla v bývalé Jugoslávii občanská válka, která dala tragickým způsobem zvláštní význam zjevením Panny Marie jako Královny míru. Jako Královna míru se

představila, varovala před mocí Satana a prosila o obrácení, pokání, půst a modlitbu. Jedno její poselství znělo: Zapomněli jste, že modlitbou můžete zabránit válce. Toto její poselství dostalo krátce nato neobyčejný význam. Nemělo se přijmout s veškerou vážností?

Nápadná jsou stále četnější obrácení v Medjugorje. Kněží hovoří o neobyčejných zážitcích ve zpovědnici. Jedna poutnice, která se 15 let nemohla usmát a měla za sebou několik pokusů o sebevraždu, měla ve tváři úplně změněný výraz, když odcházela od zpovědnice, a tvrdila, že jí byl darován nový život, cítí se úplně osvobozena a znovu prožívá radost ze života.

Vedle těchto úchvatných zážitků ze zpovědi a obrácení působí na nás divným dojmem jiná skutečnost: vztah mezi františkány a místním biskupem z Mostaru Radko Peričem. Zdá se, že tento vztah dosáhl nového bodu mrazu. Abychom tuto skutečnost pochopili, musíme se vrátit až do doby, kdy žil svatý František. V roce 1219 doprovázel František křižáky do Egypta. Tam se mu podařilo proniknout k samotnému sultánovi. Sultán jej přijal velmi přátelsky a František v něm zřejmě zanechal kladný dojem.

Světec před ním kázal s neohrožeností a s nadšením o trojjediném Bohu a o Vykupiteli lidského pokolení Ježíši Kristu. Sultán jej pak vyzval, aby u něho zůstal. František mu odpověděl: „Jestliže se se svým národem obrátíš ke Kristu, rád u vás zůstanu z lásky k němu. Ale máš-li pochybnosti, za máš opustit Mohamedův zákon kvůli Kristu, dej zapálit velký oheň. Já a tvoji kněží vstoupíme do ohně, abys poznal, kterou víru máš přijmout, protože zaručuje větší bezpečí a svatost.“ Sultán však pochyboval, že by jeho kněží byli ochotni podstoupit zkoušku ohněm. František chtěl tedy projít ohněm sám. Ale sultán jeho nabídku nepřijal, protože se bál, že by v jeho lidu došlo ke vzpouře. (Bonaventura Velký životopis Františkův, XII, 1-2)

Ale rozhodné a pokorné vystupování sv. Františka působilo na sultána velmi přitažlivě. Právě takovým životem, jehož obrazem byl František, podařilo se františkánům, že přežili v Hercegovině, kterou po 400 let okupovala osmanská říše. Všechen světský klérus i biskupové zmizeli, jen františkáni mohli za velmi obtížných podmínek po celou to dlouhou dobu sloužit církevním obcím, udělovat jim svátosti a udržovat víru při životě. To vedlo k velmi důvěrnému vztahu mezi katolickým obyvatelstvem a františkánským řádem. Mnoha obětmi a cenou krve se během tohoto období ještě více upevnilo toto pouto mezi obyvatelstvem a františkány. Tato daň krve byla od františkánů požadována až do nejnovější doby, neboť za komunistické nadvlády byly desítky františkánů popraveny. Součet let, která františkáni strávili v komunistických vězeních, překračuje 500 let.

Na druhé straně je ovšem pravda, že církevní život se nemůže trvale rozvíjet bez hierarchie. Vatikán měl tedy zájem co nejdříve zřídit i zde diecéze, instalovat biskupy a vybudovat

klérus. Ale v mnoha obcích, kde chtěl biskup místo františkánů instalovat světské duchovní, vedlo to k napětí nejen s františkánským řádem, ale i s věřícími těchto farností.

Biskup v Mostaru je toho mínění, že k jeho nezadatelným právům patří rozhodovat o tom, komu svěří obce své diecéze, zda to bude diecézní kněz nebo františkán. Domnívá se, že světský kněz není o nic horší než františkán, a pokládá odpor františkánského řádu proti obsazování farností světskými kněžími za neposlušnost. Jestliže pak se proti tomu staví i sama farnost, pokládá to za machinace řádu, který ohrožuje jednotu církve a hrozí rozkolem. Když pak, jak je tomu v Medjugorje, označí Paní biskupův postup za „tvrdý“, je pro biskupa pochopitelně velmi obtížné uznat takové poselství za pravé. Naopak, bývalý mostarský biskup Zanič viděl právě v tom neklamné znamení, že události v Medjugorje nejsou nadpřirozeného původu. V tomto smyslu informoval své evropské biskupské kolegy a žádal je, aby zachovali maximální zdrženlivost a nedovolili, aby se z jejich diecézí organizovaly oficiální poutě doprovázené duchovními. Z biskupské solidarity vyhověli biskupové žádosti svého spolubratra a dodnes nepovolili žádné oficiální poutě do Medjugorje. To mělo na jedné straně za následek, že mnoho duchovních odmítá navštívit toto místo, na druhé straně mnoho laiků cítí, že jsou povoláni k tomu, aby podávali zprávu o svých zkušenostech a o obrácení a také o hlubokých svědectvích víry, která zde prožili.

Laik může být tedy oprávněně zmaten a může mít potíže, především když tyto poměry srovnává s tím, co se stalo ve Fatimě.

Ve Fatimě prosila Panna Maria především o to, aby se celý Boží lid modlil růženec, a dále vyzvala papeže a všechny biskupy, aby zasvětili Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci, a k této prosbě připojila varování, že jinak dojde k druhé, strašlivější světové válce a Rusko zaplaví celý svět svými bludy. Toto proroctví, vyslovené v r. 1917, se mohlo zdát divné, protože nikdo neměl potuchy, o jaké bludy by se mohlo jednat, neboť Říjnová revoluce ještě nepropukla. Že by měla následovat další strašnější světová válka, když první ještě neskončila, na to si netroufal nikdo pomyslet ani v těch nejčernějších snech.

Svatý otec, který byl v těchto poselstvích přímo osloven, nereagoval nejdříve vůbec, podobně jako světové grémium biskupů. Pouze portugalská biskupská konference se rozhodla, že zasvětili Portugalsko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V této souvislosti je zajímavé konstatovat, že Lucie se při pozdějších zjeveních zeptala Panny Marie, zda toto zasvěcení portugalských biskupů přijala. Panna Maria jí odpověděla, že toto zasvěcení přijala a na důkaz toho bude Portugalsko ušetřeno všech válečných hrůz. Portugalsko nejen že nebylo zataženo do dějů II. světové války, ale zůstalo zcela ušetřeno i strašlivých důsledků občanské války v sousedním Španělsku.

Vzhledem k těmto obdivuhodným událostem naskýtá se celá řada otázek:

Mohli papežové a světový episkopát včasným uskutečněním zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie zabránit neštěstí druhé světové války? Neposlechlo lidstvo dostatečně výzvy k modlitbě růžence, takže nepodpořilo papeže a biskupy, aby včas uskutečnili zasvěcení?

Poukaz na tuto vzájemnou odpovědnost najdeme v poselství z Marienfried. Když papež Pius XII. zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v r. 1942, řekla Panna Maria v poselství v Marienfried po skončení války 25. května 1946: „Svět byl zasvěcen mému Neposkvrněnému Srdci, ale toto zasvěcení se pro mnohé stalo strašnou odpovědností. Žádám, aby svět žil toto zasvěcení. Mějte bezmeznou důvěru k mému Neposkvrněnému Srdci! Věřte, že zmožu u svého Syna všechno!...“

Jestliže modlitba věřícího lidu je tak důležitá, pak také všechno, co se událo ve Fatimě, závisí do značné míry od spolupráce místního biskupa. Fatimská zjevení místní biskup uznal. Před uznáním přicházely tisíce poutníků. Po uznání přicházely statisíce a modlitba se zde mnohonásobila a umocnila. Souhlasné jednání biskupa vyvolalo bouři modliteb, kterou věřící požadovali. Jak ve Fatimě, tak v Lurdech je zcela zřejmé, že církevní život rozkvetl naplno v potenciálu modliteb a obětí teprve po církevním uznání. Z toho vyplývá otázka, jakou odpovědnost na sebe přebírají místní biskupové, kteří toto milostiplné dění nejsou ochotni uznat, nebo je neuznají včas.

Augšpurský biskup ve výslužbě Josef Stimpfle zdůraznil v rozhovoru s autorem tohoto článku, když mu položil otázku týkající se Marienfried, že biskupovi velmi pomáhá, když se na takovém poutním místě setká s poslušností a poddaností. To jsou pravé plody Matky Boží. To platí nesporně i pro Medjugorje. Někdy slyšíme při diskusích o uznání mariánských zjevení, že existuje v církvi také falešná poslušnost. V dějinách církve se vyskytovala opakovaně falešná poslušnost, která měla za následek, že významné nabídky milostí se neuskutečnily a nepřinesly svůj pozitivní účinek, protože byly zmařeny falešnou poslušností. Z toho plyne otázka, kdy a jak může člověk zmařit zjevení, které pochází od Boha?

Vzpomeňme si: P. Pio byl poslušností donucen, aby se na celá léta vzdal veřejného slavení mše svaté. Mohl celebrovat jen v soukromé kapli kláštera, kde nebyl nikdo přítomen. Nedotýká se tento příkaz, který P. Pio poslechl, samého jádra kněžského povolání? Také P. Kentenich byl postaven před těžkou zkoušku poslušnosti: na deset let byl poslán do vyhnanství na Milwaukee v USA v době, kdy jeho dílo schönstattské rodiny jej velmi potřebovalo. Co se asi odehrávalo v tomto muži v době tohoto dlouhého vyhnanství! Neukazuje se zde plodnost poslušnosti až k smrti na kříži stejně jako osvobozující moc kříže?

Po přezkoumání poměrů v Marienfried požádal příslušný biskup z Augšpurku, aby nejen duchovní, ale ani laici po dlouhá léta nepůsobili na tomto místě a zrušili zde svoje sídlo. Dotyční biskupa poslechli. Můžeme doufat, že tyto kroky pozitivně ovlivní uznání zjevení v Marienfried.

Pokud jde o situaci v Medjugorje a o postoj místního biskupa, situace je závažnější než kdykoliv před tím. Může být řeč o křesťanském ideálu odbourávat nenávisť a budovat mír, když musíme přijímat nespravedlnost a snášet bezmocnost? Musíme právě, pokud jde o snahu po uznání mariánských zjevení, doufat v to, že Bůh na základě zcela bezmocné a důvěryplné odevzdanosti obrátí všechno k dobrému.

Z Kirche heute 5/97

přeložil –lš–

Marienfried je poutní kaple, která je součástí farnosti Pfaffenhofen (diecéze Augšpurk v Bavorskuk). Farnost velmi ohrožená válkou udělala v r. 1944 slib, že postaví kapli, jestliže bude ušetřena válečných hrůz. To se skutečně stalo. V době přípravy stavby se v květnu r. 1947 třikrát zjevila P. Maria Barbaře Ruesová a žádala, aby lidé fatimské zasvěcení skutečně žili a uznali Matku Boží za velkou Prostřednici všech milostí. Nadpřirozený charakter zjevení nebyl zatím uznán pro nedostatek zázraků.

Svatá se i v nejlepších rodinách

Ty vždycky začneš...

Vzali se před čtyřiceti roky v Chicagu. Úředník Jack Smith a jedno mladé děvče. K první hádce došlo při svatbě. Když měli podepsat protokol, sáhl Jack jako první po nabídnutém peru, a ona se domnívala, že nejprve se měla podepsat žena.

Když přišli domů, pohádali se podruhé, totiž o to, kdo ten spor začal. Když spor vrcholil, zvolala: „Ty vždycky začneš – asi si s tebou užiju!“ To jej trochu zamrzelo, ale spolkl to, usmál se a řekl: „Dobrá, už se dnes nebudeme hádat. Založíme si zvláštní sešit a budeme si tam zapisovat každou hádku a taky, z čeho vznikla.“

A tak to také udělali. Pohádali se, někdy dokonce tekly slzy a padla tvrdá slova, ale konec konců se měli přece rádi, nakonec se usmířili a napsali zápis o ukončeném sporu.

Vydrželi to tak celých čtyřicet let a za celou to dobu žádná hádka nedokázala zbourat jejich manželské štěstí. A po čtyřiceti letech se objevil v jedněch chicagských novinách článek o podivuhodném registru manželských hádek:

„Za čtyřicet let se 6110x pohádali.“

Pan a paní Smithovi se za čtyřicet let svého manželského soužití pohádali: 1879x, protože jídlo nebylo včas hotovo anebo nebylo chutné; 1430x, protože ona chtěla od něho peníze nebo chybělo peněz v domácím rozpočtu; 687x, protože ona příliš rozmazlovala dítě; 611x, protože on příliš rozmazloval dítě; 564x, protože on byl škodolibý; 499x, protože jeden nebo druhý zapomněl večer zhasnout světlo; 300x, protože on přišel pozdě domů; 84x, protože on příliš kouřil; 51x, protože ona se začala bezdůvodně hádat; 50x se pohádali kvůli příbuzným atd.

Tato statistika není jen kuriózní, ale ukazuje, jak to vypadá v nejednom šťastném manželství: tahanice pro nic za nic. Vzruchy kvůli maličkostem, ale pak vždy nastane okamžik, kdy se opět vyjasní. Oba dělali chyby, ale ze všemi těmi hněvy bylo vidět jedno: opravdovou lásku a navzdory všemu opravdové štěstí a vzájemnost – správné manželství.

V čem to spočívá? Dokázali si navzájem odpouštět.

Leopold Černý

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane

11. Život vyplněný obětí

O životě svatých Cyrila a Metoděje, patronů Evropy, můžeme říci že to byl život plný obětí. Bez obětí dosud nevzniklo na poli morálního života ani jedno velké dílo, ať jde o svatost jedince nebo o účinné působení na druhé, o apoštolskou práci nebo o jakékoliv zdokonalení lidské společnosti v uměleckém a vůbec kulturním, ale zejména náboženském směru.

Někdo by ovšem mohl namítnout, že takovéto úsilí o zdokonalení morálního života společnosti je snad jakýmsi řemeslem urozených, některých vybraných jedinců, kteří mají za poslání křesťanů? „Důstojnost laiků se nám plně ukáže tehdy, když uvážíme první a základní povolání, kterým se Bůh Otec obrací v Kristu skrze Ducha svatého na každého z nich: povolání ke svatosti, to je výraz dokonalosti lásky. Světec je nejdokonalejším svědectvím důstojnosti, která byla propůjčena Kristovým učedníkům. Povolání laiků ke svatosti vyžaduje, aby život podle Ducha nacházel výraz především v jejich začlenění do časných skutečností a v jejich účasti na pozemských činnostech.“ (Christifideles laici 1,16-17).

Řeči se však vedou, ale příklady táhnou. Sledujeme-li životní dráhu našich slovanských apoštolů, snadno shledáme, že byli vždy ochotni k jakýmkoli obětem, které od nich přímo anebo prostřednictvím lidí žádal Bůh. V této věci byli velmi citliví ke znamením doby. Nikdy neodmítli vykonat jakýkoli úkol, třebaže byl spojen se značnými oběťmi. Ať je posílal císař

nebo je vyzýval papež, pokaždé za tím poznávali Boží hlas, zejména když světský vládce byzantské říše sloužil také náboženským záležitostem.

Když se dozvídáme o četných poselstvích našich apoštolů k jiným národům Evropy a k Židům a k mohamedánům a nakonec na Moravu, většinou si ani neuvědomujeme, jaké oběti tehdy musel podstoupit ten, kdo se odhodlal k dalekým cestám. Dnešní pohodlné cestování se nedá srovnávat s tehdejšími. Bylo krajně obtížné a nebezpečné. Kromě dobrodružných povah, ke kterým nepatřil ani Cyril, ani Metoděj, kdo cestovat nemusel, necestoval. Vždyť při tom šlo o život!

Vybavme si poslední dvě Cyrilovy cesty: z Cařihradu na Moravu a pak z Moravy do Říma. Byl ještě dost mladý, ale záludná choroba hlodala na jeho zdraví. Nakonec způsobila, že brzká smrt po jeho příchodu do Říma učinila konec jeho pozemským trampotám. Cyril nepochybně věděl o svém zdravotním stavu, ozývaly se bolesti a jiné příznaky choroby. Avšak jeho ochota k obětem, ba dokonce touha je přinášet byla silnější než obavy o zdraví. Vždyť co jiného chtěl, po čem jiném toužil, než aby stálými oběťmi podával Bohu důkazy své lásky? A Metoděj? Zrovna tak! Už od jejich společné cesty na Krym měl poraněnou nohu a zřejmě kulhal, ale dál doprovázel svého bratra.

Svatý Cyril opouští tento svět v Římě uprostřed činorodé práce a obětí, které vzal ochotně na sebe. Je mu teprve 42 let. Avšak brázda, kterou na Moravě vyryl se svým bratrem pro celou Evropu, vyniká až dodnes. A co z toho měl on sám? Neumíral opuštěn, ale před zraky celé Evropy. Neumíral smutně, ale s radostí. Jako ten, kdo ví, že splnil životní úkol, který mu dal prostřednictvím lidí Bůh. Byl šťastný, že umírá jako mnich, když se mu splnila jeho životní touha a mohl přidat ke světlu svého – k milosti křestní milost řeholního života. Tato skutečnost v jeho srdci vyvážila všechny oběti, ze kterých byl utkán jeho bohatý život.

Metodějovi se neustále vracela na mysl Cyrilova slova na rozloučenou: „Hle, bratře, my dva jsme byli souspřeží a táhli jsme jednu brázdu, a já jsem skončil svůj život... Ty pak miluješ velmi horu, ale kvůli hoře neopouštěj své učení. Neboť čím pák můžeš být spíše spasen?“ (Život Metodějův 7)

Stál před těžkým rozhodnutím. Oblíbil si klášterní život na hoře Olympu, společnou modlitbu v tichu monastýru. A nyní mu bratr zanechává odkaz: pokračovat v obětech spojených s posláním u Slovanů, které společně přijali na sebe. Co teď? Dosud byl spíše pomocníkem svého bratra. Nyní všechna odpovědnost a rozhodování spočinula na něm. Ochota k obětem však vítězí, neboť poznává v Cyrilově výzvě pokyn Boží vůle. Odpověděl na ten hlas vlastními oběťmi. A musely to být oběti větší než dosud. Čím slavnostnější a radostnější bylo přijetí slovanských misionářů v Římě, tím chladnější a tvrdošijnější byla nenávisť německých

biskupů k jejich dílu. A ta se nyní vybíjela na Metodějovi: pronásledovali ho jako divou zvěř, pak přišlo zajetí, kruté věznění, nelidské jednání lidských bestíí, honosících se biskupskými berlami. Metoděj ale všechno vydržel.

Celý křesťanský život, a hlavně pak rodinný život, jak manželský, tak řeholní, je utkán z obětí. Velké pokušení, které často doléhá na člověka, je malomyslnost. Východiskem z této malomyslnosti je víra v láskyplnou prozřetelnost Boží; vědomí, že Bůh o nás ví a pečuje o nás lépe a účinněji, než se můžeme postarat sami o sebe; Bůh může proměnit i nejstrašnější situaci v příznivou, protože je všemohoucí. Z obětí svých věrných dá vyrůst bohatému ovoci zásluh pro život věčný, avšak dopřává jim už dnes prožívat začátek vrcholné blaženosti. Pokračujeme proto ochotně v obětavém budování základů božského života v rodině manželské i řeholní.

Jsou tři druhy lidí:

Ti jedni slouží Bohu, protože jej našli. Jsou šťastní a rozumní.

Ti druzí jej hledají. Jsou nešťastní a rozumní.

Ti třetí jej nehledají. Jsou nešťastní a blázniví.

Blaise Pascal

Úmysly Apoštolátu modlitby na měsíc září 1997

Úmysl všeobecný:

Ať církve v rozdílnosti svých charismat a darů stále více ukazují svou duchovní jednotu.

Dr. Jaroslav Studeny může být nazván „stavitelem chrámů“. Nedávno oslavil padesátiny kněžství a postavil pět kostelů. Napsal také knihu: Já, odsouzený č. 11783. Není to jen memoárová četba. Jsou v ní cenné zkušenosti a úvahy a rozhodně si zaslouží větší pozornosti, než se jí dostalo. Jejím nedostatkem je, že má přes 400 hustě psaných stran. Když píše o mladých vězňích, je to komentář k tomuto úmyslu:

„Mladí spoluvězňové. – Dosti často měli ke mně divný přístup, nazval bych je soucitnou ohleduplností. Bylo v tom politování, s jakým vzhlížíme k tělesně nebo duševně slabým. Jistá šetrnost jim však bránila vyslovit, co cítili. Není divu. Po celý život slyšeli snižování víry a tupení církve. Většina z nich nechodila do náboženství ani do kostela, neměli tedy žádné jiné vědění kromě toho, co někde četli nebo slyšeli. Na kněze se dívali jako na neškodného naivku, věřícího nesmyslům nebo přinejmenším hloupostem a nemožnostem. Představovali si, že věřit znamená přijímat bezmyšlenkovitě věci neskutečné, nepravdivé a lehkověrně přijímat

jako historické skutečnosti, co se nikdy nestalo nebo co dnešní věda dávno vyvrátila... Z takového názoru nutně vyplývá, že buď knězem pohrdají a vyhýbají se mu, nebo s ním jednájí pouze o všedních záležitostech a šetrně se vyhýbají každé zmínce o náboženských problémech. Bojí se, že by podrážděně vybuchl a hněvem zakrýval svou nevědomost, nebo by s nelogickým fanatismem hájil své neudržitelné názory... Byli však nemálo překvapeni, když slyšeli, že naše víra je věcí rozumu, a ne nějakých citů či snů, že kněz se nejen nebojí námitek a dotazů, ale chválí ty, kteří mají zájem a přemýšlejí o pravdách víry.

Dnešní člověk chce upřímnost ode všech, tedy i od kněží. Uzná, že naše vědění nevyčerpalo všechny možnosti, nedělá mu potíže připustit omyly a chyby této i minulé doby, ale nesnese neupřímnost, tajnůstkářství a polopravdy.

Není divu, že otázka existence Boha byla jednou z nejvíce diskutovaných... Jen zcela ojedinele se našel, kdo Boha výslovně popíral, více bylo těch, které prostě „to nezajímá“... Pokud jde o makrokosmos, ve všech mladých je určitá osobní hrdost nad kosmickými výzkumy našeho století. Pokládají je za objev své oby, tedy za svou věc. Ale nadměrný obdiv pro lidského génia obyčejně poklesl, když jsem jim poukázal, že všechno, co se podniká, je pouze využíváním přírodních zákonů, které dávno před námi a před vším lidským rodem promyšleně stanovil někdo jiný. My jsme ani jeden nový zákon přírody neudělali, žádnou sílu nestvořili, žádné nové nebeské těleso nevyvolali v život, ale jen objevujeme, co Bůh před milióny let stvořil.

Mladí se domnívají, že si církve nepřeje výzkumy ve vesmíru, jako by byly zasahováním do Boží domény nebo jako by se bála nenadálých objevů, které ohrozí její dogmata. Proto s určitým ulehčením přijali vysvětlení, že podmaňovat si vesmír i naši zemi je právem a dokonce povinností, kterou dal člověku Bůh, a že církve sleduje novodobé výzkumy s přízní... Ani zdaleka jsem nezamýšlel snižovat lidský důmysl, ale přece jsem pozoroval, jak se přeceňování našeho rozumu měnilo ve prospěch moudřejšího Boha, kdykoli jsem poukázal na zdánlivé drobnosti, že totiž my lidé ve svých vymoženostech kopírujeme Boží přírodu. Uvedl jsem například, jak tvar lodí kupíruje stavbu rybího těla, jak letadla nemotorně napodobují ptáky a drobnohled oko... Po krátkém poučení chápou, že Boha nepotřebujeme vidět, ale budeme-li chtít ho najít, setkáme se s ním na každém kroku.

Ti mladí lidé neznali vůbec Ježíše Krista. Buď pochybovali o jeho historické existenci – to byl důsledek čtených nebo slyšených nepravd – nebo si ho představovali jako někoho, kdo nemá co říct dnešním lidem. Až poznali z několika příběhu jeho hlubokou lidskost, až slyšeli jeho odpověď na otázky, jež je znepokojovaly, až jsem jim vyložil některé jeho zázraky, ti mladí lidé najednou pochopili, že to je ten, kterého hledali a potřebovali, po němž –

neznámém – nejasně toužili, a kdyby Ježíš Kristus žil v tu chvíli někde nablízku, byli by se za ním rozběhli, padli před ním a volali: „Pane, co mám dělat?“ Takový účinek mělo téměř vždy i jen pár slov o Ježíši Kristu, o jeho učení, lásce, smrti a vzkříšení... S nevědomostí musíme počítat u mladších i starších. Avšak není třeba se jí bát. Není u nich zatvrzelá zlá vůle. Cítit potřebu pravdy, proto ji hledají... Znají mnoho námitek proti církvi, ale nevěří jim, jen se dožadují upřímného vysvětlení.

Mládež. – Mnozí ji pozorují s beznadějí. Já ne. Víím, že mládí je plné nadšení, sebejistoty a lehkovážných soudů. To zaviňuje jeho omyly. Zmoudří časem – jako my. Život neušetří mladí lidi tísní. Budou mít život pohodlnější než my, ale také víc životních problémů a konfliktů. Duchovní prázdnota bude na ně doléhat tížeji než na nás. Budou donuceni dodatečně myslet a osvojovat si, co jim vzala duchovně chudá doba mládí. Zprotiví se jim šroubky a umělé hmoty a budou žíznit po duchovní náplni života. Budou hledat jeho smysl a účel. Dopracují se k Bohu, neboť byli o něho oloupeni – většinou bez vlastní viny – a nepohrdli jím. Nejsou zatvrzelí, jen oslepení blýskavým blahobytem a frázemi –ismů. Proto je třeba, aby církev šla klidně kolem dovádivých dětí a viděla budoucnost, totiž soumrak dnešního rozpustilého rána.

V zemích, kde blahobyť dosáhl dosud nejvyššího stupně, vyrostla mládež nešťastná duševní bídou a nerozřešenými problémy a rozpory. Že trvale nenasytí vybraná jídla ani komfort z umělých hmot, poznáváme právě na mládeži, jež propadla trudnomyslnosti a v drogách a sebevraždě hledá – po marném experimentování – únik z duchovní zmatenosti, kterou nedovede déle snášet.“

Proto nás Sv. otec vybízí v září, kdy mladí nastupují do škol, do učení nebo do života, abychom se za ně modlili a také za jejich vychovatel a učitele.

Úmysl misijní:

Ať se mladí křesťané na výzvu sv. Otce stanou aktivními šířiteli nové evangelizace.

Úmysl národní:

Za upřímný dialog uvnitř církve a za prohloubení spolupráce a důvěry mezi kněžími a laiky.

Pozn.: Komentáře k misijnímu a národnímu úmyslu Apoštolátu modlitby uvedeme v příštím čísle.

Četba na prázdniny...

Svatý Martin rytíř milosrdenství X.

Wilhelm Hübnermann

Katechumen

V příštích týdnech byl Martin častým hostem v biskupově domě a vždycky byl přijat s touž srdečností a dobrotou. Sám vrchní pastýř jej seznamoval s učením spásy, uváděl ho pozorně, krok za krokem, do tajemství křesťanské víry a s rostoucím úžasem pozoroval, jak vzácný klenot mu Bůh svěřil.

Jistě, syn římského tribuna byl pravé vojácké dítě. Vyrostl mezi válečníky, v žádném případě nebyl poddajný a nebylo snadné jej vést. Měl drsnost a hrdost svého otce, ale i jeho ušlechtilost a přímost a skutečný cit pro opravdovou velikost. Od nejútlejšího mládí veden ke kázni a mužným ctnostem, pohrdal vším nízkým a sprostým, ale dosti často se projevovala jeho nespoutanost a nepoddajnost.

Když mu biskup jednoho dne řekl Kristova slova „učte se ode mne; jsem tichý a pokorný srdcem“, pobouřeně vyskočil a zvolal:

„Jak mohu být tichý a pokorný? Jsem Říman.“

„Pán byl Synem všemohoucího Boha, a přesto vzal na svá ramena kříž,“ odpověděl kmet.

„Pojď, posad' se znovu a naslouchej mi!“ Chlapec zdráhavě poslechl.

„Vím,“ pokračoval Anastasius, „tato slova jsou šíp, který zasáhne do živého. Zasyčí z Boží tětivy a bolestně se zavrtá do masa naší ubohé lidské přirozenosti. Nevedlo se mi jinak, když jsem je poprvé slyšel, tehdy ještě jako pyšný jízdní důstojník. Věděl jsem, že ti tato slova způsobí bolest, ale nemohl jsem tě jich ušetřit, právě tak jako lékař nemůže nemocného ušetřit žhavého železa, kterým vypaluje jeho ránu.“ Biskup trpělivě vysvětloval, oč větší a ušlechtlejší je snášet bezpráví než hněvivě bít kolem sebe.

„Ano, udeřit,“ usmíval se, „udeřit uměl i apoštol Petr, a přesto svého Mistra zapřel kvůli služce. Teprve když mnohem později trpělivě snášel vězení a řetězy, když vlekl svůj kříž na popraviště a nechal se přivázat ke dřevu mučednictví, ukázal se hodným svého Pána. I takový panský římský chlapec jako ty se od něho může učit.“

„Odpusť mi, otče, jestli jsem byl neukázněný!“ prosil Martin po chvíli přemítavého mlčení.

„Ale mírnost a pokora jsou mi tak cizí. Otec mě vždycky nabádal, abych byl tvrdý a pyšný.“

„To má tvůj otec pravdu! Tvrdý muž být vůči sobě a pyšný na to, že jsi tvor Boží, kterého věčný Otec miluje jako svého syna. Ale kdo se naprosto poctivě podívá do svého srdce, neobjeví toho mnoho, na co by mohl být pyšný. Je tam ubohost a nedostatečnost, které poznáváme tím víc, čím víc zkoumáme sami sebe před čistým okem Božím. Před plamenným pohledem Vševědoucího shoří naše ubohá pýcha jako otep slámy, ale z tohoto ohně vyjde nejkrásnější ozdoba křesťana, zlato skutečné pokory srdce. A když poznáš své vlastní chyby,

neměl bys mít trpělivost s nedostatky druhých? Vidíš, jak se pokora úplně samozřejmě spojuje s mírností, která chápe a odpouští a zlo odplácí dobrem. Bez těchto dvou ctností se nikdy nestaneš křesťanem.“

„To bude těžké, otče, velice těžké,“ vzdychl mladý Říman.

„Ale budu o tom přemýšlet.“

Od toho dne se snažil o křesťanské ctnosti, které mu biskup doporučil. Často o sobě přemýšlel, když ležel na tvrdém polním lůžku ve své komoře. A skutečně objevil mnohé, co by před Božíma očima neobstálo, a poctivě se snažil odložit své chyby.

Otec si toho moc nevšiml, protože navenek se Martin nezdál moc změněný. Stále ho těšilo jezdit na koni a plavat, šermovat a střílet z luku, byl svěží a veselý jako vždycky. Ale bdělému oku matky změna neušla. Napadlo jí, že od jisté doby ochotněji poslechne, že je přívětivější k domácím otrokům, občas za ně udělá nějakou službu, že se už tak bouřlivě nedožaduje nápoje, když se uhrátý vrátí domů, že si odepře mnohé oblíbené jídlo. Těšila ji tato změna, ale netušila, jakému vlivu za ni vděčí.

Pedagog Ariston teď měl poddajnějšího žáka, který se poslušně zabýval nenáviděnou řeckou gramatikou, ale přesto se mu zdálo, že je Martin často nějak roztržitý, jako by jeho myšlenky nebyly ani trochu u latinských klasiků, nýbrž daleko, daleko od nich.

Festus se často při studiu překvapeně podíval na kamaráda, i když tušil, co se v něm děje. V prvních dobách občas doprovázel Martina k biskupovi, ale pak tribunův syn prohlásil, že půjde raději sám, protože se obával, že by se otec na přítele hněval, kdyby se dověděl o jejich tajemství.

Jednoho dne koncem léta však Martin po vyučování řekl:

„Dnes mě biskup přijme do katechumenátu.“

„Ani nevíš, jakou mám z toho radost!“ zvolal Festus a uchopil přítele za ruku. „Ale vědí o tvém úmyslu rodiče?“

„Nevědí,“ odpověděl Martin stísněně. „Je to poprvé, co mám před nimi tajemství, a vůbec mi přítom není dobře. Až se to stane, řeknu jim to.“

Toho dne večer šli oba přátelé spolu do baziliky. Před celým křesťanským společenstvím vložil biskup ruce na Martina a slavnostně prohlásil, že teď patří ke katechumenům.

Božím domem se rozlehl šum. Všechny oči se obrátily na hochu, který poprvé poklekl před vrchním pastýřem.

„Není to syn římského tribuna?“ šeptali si.

„Jistě, je to on,“ přikývl starý legionář. „Vidím ho přece každý den, když vyjíždí na svém poníku.“

„Ano, ano, je to on,“ potvrdil čeledín Rufus a utřel si oči. „Jen aby se o tom nedověděl tribun!“

Nový katechumen prošel se sklopenýma očima křesťanským shromážděním, neslyšel brebentění, neviděl užaslé pohledy, které se k němu obracely. Jeho srdce bylo u toho, jehož sladké jho právě vzal na sebe.

U dveří kostela k němu přistoupil Festus a beze slova mu stiskl ruku. Několik germánských gardových jezdců se na něho přátelsky usmálo. Frís Chodomar řekl špatnou latinou: „Teď jsi i ty náš bratr!“ Aleman Ediko, který holýma rukama zlomil podkovu, mu položil tlapu na rameno, až chlapec málem poklesl v kolenou. „Buď věrný, Martine!“ pošeptal mu svým drsným hlasem.

Martin usedl v předsíni na místo vyhrazené katechumenům a zbožně sledoval bohoslužbu slova, slyšel epištolu a evangelium a naslouchal kázání biskupa. Pak diakon slavnostně zvolal: „Ite missa est!“ Martin věděl, že je to znamení pro katechumeny, aby opustili shromáždění křesťanů, protože teď začínala eucharistická slavnost, které směli být účastni jenom pokřtění. (Pokračování příště)

Dříve než někoho pokáráš, přemýšlej, jestli jej nemůžeš omluvit.

G. Ch. Lichtenberg

Na aktuální téma

Čí je to píseň?

Letošní srpnové dni se staly velkým svátkem křesťanské mládeže. V hlavním městě Francie Paříži, kde se před dvěma stoletími posadila na oltář pařížská prostitutka jako bohyně Rozumu, aby tak demonstrovala konec náboženského tmářství, osvědčily statisíce mladých z celého světa svou příslušnost k církvi a k jejímu papeži. K tomu papeži, který se pro současné ctitele „rozumu“ stal přímo zosobněním „konzervativního setrvávání na středověkých přežitcích“. Průkopníci „moderního myšlení a otevřenosti vůči světu“ si velice zakládají na „hlasu většiny“. Tentokrát byli v Paříži „přehlasováni“ svou vlastní zbraní. Spolu s kolportéry prezervativů jako symbolu „vytoužené sexuální svobody“ utrpěli dokonalé fiasko.

Jakou „otevřeností“ si získal pomlouvaný polský stařec sympatie mladé generace? Je to otevřenost, s jakou jim říká tradiční, trvalé a neměnné křesťanské pravdy: Věřte Ježíši Kristu

a evangeliu, buďte čistí a věrní, mějte v úctě život, zachovávejte příkázání, přistupujte ke svátostem, svěťte se Panně Marii, dělejte, co vám řekne, a nebojte se sebekázně a odříkání. Můžete si pročíst jeho homilie odpředu i odzadu, žádná „líbivě vstřícná“ slova zde nenajdete, není tu nic, čím by si chtěl koupit přízeň mladých lidí, neslibuje jim žádný pohodlný a současný tolik propagovaný nevázaný a přizpůsobený život. Existují také jiné „přitažlivé síly“ než ty, na které spoléhají současní propagandisté vyzbrojení vyspělou technikou i psychologickými fintami. Mladé lidi upoutal stařeček, který je přímým popřením všeho toho, s čím před ním s tak zvučným humbukem předstupují vykonstruované idoly a živé modly tohoto světa. Je možné, aby tajemstvím papežova úspěchu u dnešní mládeže byla jen jeho osobnost? Kdo ví něco o Boží milosti a síle Ducha svatého, ten také ví, že Bůh si volí to, co je slabé a maličké, aby skrze to ukázal svou moc. Zbytečně slídí novináři po dalších příznacích papežovy tělesné slabosti, nemoci a nemohoucnosti. Je zřejmé, že ta mu nejen nevádí, ale naopak ještě více ukazuje, že Pán je s ním, že právě skrze něho chce říct světu to, co je zapotřebí, a že bychom právě v tomto paradoxu tělesné slabosti a duchovní síly měli vidět nesporné znamení, koho se máme přidržet.

Není divu, že tato neodolatelná síla slabosti znepokojuje a provokuje ty, kteří tak pocíťují slabost své síly. Pokusy českých médií znevážit pařížský zázrak Ducha svatého vyznívají stejně trapně jako vystoupení najatých narušovatelů pařížského setkání. Na této trapnosti nic nemění ani skutečnost, že svými tendenčními zprávami mají možnost ovlivnit, zmást a získat na svou stranu českou většinu. Nedělají nic jiného než to, že zpívají píseň svých chleboďárců. Francouzská média ukázala více smyslu pro realitu a nesnažil se za každou cenu znehodnotit to, co se stalo příliš nápadným i pro ty, kteří sympatiemi k papeži neoplývají.

Co však si máme myslet o tom, že právě v době, kdy tažení Jana Pavla II. slaví stále evidentnější úspěchy, český měsíčník pro mládež AD, který si říká „katolický“, vytrvale vyhrává na opačnou notu? Dělá to s profesionální rutinou vlků v beránčím rouchu. V čísle 8/97 se mu podařilo předvést nám vzorovou ukázkou, jak je možno znevážit papeže, při čemž sám vydavatel o něm neřekne jediné křivé slovo. Ten úkol svěří druhým, kteří mají jistě nezadatelné právo vyjádřit svůj vlastní názor. Otázkou je, proč jsou to právě jenom oni. A tak si AD pozve populárního zpěváka, aby nás poučil, jak jsou katolíci bezohlední, když nutí starého pana Wojtylu stále cestovat, zatímco by mu měli konečně dopřát zaslouženého odpočinku, aby si mohl „srovnat myšlenky“. Kéž by je redakce i sebevědomý mladý muž měli tak srovnané jako tento papež!

Aby osobní názor mladého zpěváka získal větší váhu a obecnější platnost, doprovází jej palba z těžkých novinářských zbraní: výsledky výzkumu veřejného mínění, které mají dokázat, že

velká většina křesťanů si přeje změny v církvi, které ovšem lze očekávat až od „příštího papeže“. S tímto papežem se už prostě nepočítá. Jaké jsou to změny? Zrušení celibátu, volba biskupů věřícími, svěcení žen, zvýšení a respektování vlivu laiků, všechno požadavky z arzenálu disidentského hnutí „Církev, to jsme my“, od kterého se už odvrátili i nejliberálnější a nejvstřícnější z rakouských biskupů. Takovou ideologií sytí AD českou katolickou mládež právě v době konání XII. světového dne mládeže. Čí je to píseň?

Jestli se někdo domnívá, že tento časopis je přece jen lepší než Bravo, dovolím si vážně oponovat. Je horší a nebezpečnější. Je to klasický příklad trojského koně v církvi. Těžkou odpovědnost nesou všichni ti, kteří se starají o jeho „beránčí roucho“, a to tím větší, čím vyšší je jejich postavení v církvi.

Lubomír Štula

Zpověď naruby

Nesmíme mít strach nazvat původce všeho zla pravým jménem: Je jím Zlý. Taktika, kterou používal a používá, spočívá v tom, že se neukazuje zjevně, aby zlo, které od začátku rozsévá, se dále rozvíjelo skrze samého člověka, skrze jeho systémy, skrze vztahy mezi lidmi a aby se hříchy stávaly stále více strukturálními a stále méně je bylo možno identifikovat jako osobní. Tak se člověk cítí v jistém smyslu stále více od hříchu osvobozen, a ve skutečnosti do něho stále hlouběji upadá.

Jan Pavel II. 31. 3. 1985

Jedna zbožná vdaná žena chodila pravidelně ke svému osobnímu zpovědníkovi. Postupem času začala pociťovat k tomuto knězi rostoucí citovou náklonnost, kterou tento kněz opětoval. Když se tento stav ještě více zhoršil, světila se své přítelkyni. Ta ji upozornila, že vystavuje sebe i kněze vážnému nebezpečí, a doporučila jí, aby v té věci vyhledala jiného kněze. Žena nakonec poslechla její radu a šla ke svátosti smíření k jinému zpovědníkovi. Ten ji vyslechl, vyložil jí z různých psychologických rovin, že její city jsou úplně lidské a normální a celý problém spočívá v tom, že si připouští pocity viny a výčitky svědomí. Vedl ji nikoliv k tomu, aby své nebezpečné styky přerušila, nýbrž aby se zbavila výčitek a neklidu. Nešlo tedy o smíření s Bohem, nýbrž o smíření s hříchem.

Tento případ se nestal na Západě, ale v Čechách.

Vznešená Královno nebe, Paní andělů, Ty máš od Boha moc a úkol rozdrtit hlavu Satana. Proto Tě pokorně prosíme, sešli nám nebeské vojsko na pomoc, aby pod Tvým vedením pronásledovalo démony, bojovalo s nimi, odráželo jejich útoky a srazilo je zpět do propasti.

Kdo je jako Bůh?

Dobrá, láskyplná Matko, Ty budeš stále naší láskou a naší nadějí.

Božská Matko, pošli svaté anděly, aby mě chránili a odrazili ode mne zlého nepřítele.

Andělé a archandělé, braňte a chraňte nás. Amen.

(300 dní odpustků, sv. Pius X. 8. 7. 1908)

Ve společném dokumentu kongregace pro biskupy a kongregace pro evangelizaci národů odmítá Vatikán možnost, aby biskupské synody a poradní orgány ovlivňovaly většinovým souhlasem rozhodování biskupů. Takové synody nelze chápat jako „demokratické reprezentativní zástupce Božího lidu“. Tyto synody mohou sice hlasovat, ale většinová rozhodnutí nemají závazný charakter. Vůbec jsou pak taková rozhodnutí nepřípustná, pokud jsou v rozporu s církevním právem nebo koncilními dokumenty. Rozhodnutí biskupských orgánů, které biskup nepotvrdí, se nemohou vydávat za závěry synodu.

KNA

Antonín Bedřich Ozanam

Ozanam patří k méně známým předchůdcům katolického sociálního učení a organizátorům moderní katolické charity, která spojuje v jedno osobní kontakt s účinnou pomocí.

Antonín Bedřich Ozanam žil v letech 1813 – 1853. Byl ženatý a měl jednu dceru. Jako profesor vyučoval v Lyonu obchodní právo, později přednášel na Sorboně v Paříži evropskou hospodářskou literaturu. Již jako student Sorbony založil v r. 1833 spolu se šesti spolužáky „Konferenci blízké lásky sv. Vincence z Pauly“.

Idea této konference vycházela z naivní sociální romantiky: Ozanamova matka se starala o dělnice, otec pomáhal sociálně deklasovaným bez nároku na honorář. Angažovanost obou rodičů umožnila Antonínovi poznat hluboký rozpor mezi trpkou chudobou a nadbytečným blahobytem v rané fázi industrializace. Když pak začal studovat jako katolík v Paříži právo, panoval tam ještě duch r. 1789. Pocítil živou potřebu hájit svou katolickou víru proti přívržencům Francouzské revoluce, osvícencům a materialistům.

Ozanamovo stručné krédo znělo: „Musíme být lidem pomocníky jako Ježíš Kristus.“ Viděl, že především katoličtí laikové jsou povoláni k tomu, aby svá slova o víře proměňovali v konkrétní činy. Hlásal zásadu: Členové konference nepodporují žádnou stranickou politiku, nikomu nesmí být odmítnuta pomoc kvůli jeho vyznání.

Jeho myšlenky se šířily jako požár a brzy překročily hranice Francie. R. 1845 vznikla první německá konference sv. Vincence. Za 10 let vykazuje statistika na 3000 sdružení. Ta byla hlavní hybnou silou sociální angažovanosti německého katolicismu v minulém století.

Dnes je na celém světě zapojeno do konferencí sv. Vincence kolem 900 000 mužů a žen, kteří se starají o lidi v nouzi, oběti chudoby, rasismu, izolace a násilí. Jsou organizováni v 50 000 základních skupinách ve 132 zemích světa. Svou sociálně-charitativní pomoc uskutečňují bezplatně jako osobní pomoc při setkání člověka s člověkem tak, že se o hmotné statky dělí navzájem i s potřebnými, a to bez ohledu na původ, náboženství a světový názor potřebných. Nezaměřují se pouze na materiální pomoc, ale i na podporu osobními kontakty, spoluúčastí a radou.

PM

Der Sonntag 34/97

Jak velice se veliký myslitel Nietzsche přepočítal ve svém dosouzení světců, této opravdové šlechtické krve katolické církve! Myslel, že je musí odsoudit jako slabochy, a přitom je měl spíše s jásotem oslavovat jako pravé nadlidi. Nietzsche se snažil vytvořit ideální typ bytí, který nikdy nebyl, nikde není a nikdy nebude, který musel zůstat pouhým snem filozofické moudrosti, a přitom přehlédl, že nadčlověkem v pravém slova smyslu není nikdo jiný než světec, který představuje uchopitelné, životné ztělesnění nejvyšších ideálů: ztělesnění síly, pravdy, krásy a vznešenosti, jedním slovem mravní velikosti.

Anette di Rocca